

Кларк ГОВАРД (США)

МЕРТВИЙ СНІГ

ОПОВІДАННЯ

З англійської переклав Вадим ХАЗІН

Коли Генрі Дойл зайшов до центру управління польотами авіакомпанії «Сентеніел», він побачив там двох незнайомих.

— Генрі,— мовив керівник центру,— ці джентльмени — агенти Ральф Лендерс і Лью Марш з Управління по боротьбі з наркотиками. Панове, перед вами Генрі Дойл, координатор наших 747-х, які виконують рейси за кордон.

Перекладено за виданням: Ellery Queen's Mystery Magazine. Vol. 80, №2. July 1982. Clark Howard. Death Snow.

© Хазін Вадим, 1997, переклад.

Дойл обмінявся рукостисканнями з агентами й сів поруч з ними навпроти стола керівника центру.

— Містере Дойл,— звернувся до нього старший з агентів, Лендерс,— впізнаєте ви це?

Дойл узяв з його рук якийсь предмет.

— Пакет з алюмінієвої фольги для земляних горіхів,— констатував він. По тому повернув до себе цей порожній пакет зворотним боком і побачив найменування фірми, написане іспанською мовою.— Схожий на ті, які ми завантажуємо в Лімі, Перу, на зворотному шляху рейсу 211.

— Саме так воно є,— стверджив Лендерс.

Керівник центру, котрий мовчики сидів за столом, нахилився вперед:

— Генрі, вони знайшли цей пакет минулого тижня в кишенні піджака одного торговця наркотиками. Мертвого торговця наркотиками.

— Прізвище мерця — Уркос,— продовжив Лендерс. — Він був відомий як посередник між групою перуанських виробників героїну і нью-йоркською мережею його роздрібного збути. Oprіч того, що торгував наркотиками, він і сам належав до числа наркоманів. Саме через це й помер: прийняв дещо цього, як вони звуть його, «мертвого снігу» — поганого героїну, і той його вбив. — Агент стрівся поглядом з Генрі Дойлом. — Ми гадаємо, що цей поганий наркотик прилетів сюди саме рейсом 211 компанії «Сентеніел» з Ліми.

Генрі знизвав плечима:

— Що ж, це ймовірно.

— Ви начебто не здивовані,— зауважив Лендерс, підвівши брови.

Тепер Генрі злегка гмуknув:

— Містере Лендерс, рейс 211 виконує літак «Боїнг-747». Чи знаєте ви, як ми звemo 747-й? Ми звemo його Товстим Альбертом. I ось чому: його довжина сягає майже 72 метри, висота — 16 з половиною, розмах крил — 60 м, а вага при повному завантаженні — понад 350 тонн. Він перевозить 450 пасажирів на відстані до семи тисяч миль. То чи маю я дивуватися, що хтось потай провіз на ньому наркотик?

Керівник центру посміхнувся:

— Генрі працює в «Сентеніелі» вже двадцять вісім років, джентльмені. I багато чого побачив за цей час.

— Можливо, він має деякі ідеї щодо того, як саме можна провезти наркотики на борту його Товстого Альbertа,— зауважив Лендерс.

— Мені страшенно не хотілося б перелічувати всі можливі варіанти,— відказав Генрі. — Це зілля можна заховати в першому-ліпшому з чотирьохсот п'ятдесяти сидінь. У першому-ліпшому з тринадцяти туалетів. У стельових відсіках. У бильцях крісел, де вмонтовано попільнички. В подушках. Серед продовольчих припасів, ручної поклажі екіпажу, в паливних баках... Та в сотні різних місць. У двох сотнях.

— Скільки осіб мають доступ до цих місць, містере Дойл? Скільки осіб беруть участь у підготовці 747-го до польоту?

— Що ж, давайте підрахуємо,— Дойл став записувати цифри на аркушіку паперу. — Отже, 22 особи — прибиральна команда, шестero — розвантаження багажу, двоє на асенізаційні машині з помпою для прочистки туалетів, один на подачі мастила, двоє на заправці пальним, один по кондиціонерах, один по миттю ілюмінаторів, два інженери по перевірці роботи двигунів; oprіч того, ще 16 бортпроводників і троє пілотів. Разом виходить 56 чоловік.

— Декого ви проминули,— відзначив Лендерс.

— Кого ж? — Генрі насупився.

— Себе. Координатора 747-х.

— Отже, п'ятдесят сім,— поправився Генрі.

— Тепер,— сказав Лендерс,— хто з цих людей має доступ до всього літака? У будь-яку його частину?

— Ніхто з них. У кожного — своя певна робоча зона.

— Ви знов проминули когось.
— Знов-таки забув про себе,— визнав Генрі. — Ви маєте рацію: весь літак — мій. І до чого ви хилите? Чи не я, дякуючи цьому, ваш найперший підозрюваний?

— Навпаки, завдяки цьому ви краще за будь-кого можете допомогти нам знайти канал. Ні, вас ми не підозрюємо, містере Дойл. Вас ми вже ретельно перевірили. — Лендерс вийняв з кишені записник і зачитав: «Генрі Альберт Дойл, 50 років, дружина померла п'ять років тому, дітей немає, живе сам, маленький будиночок у пристойному районі, повністю виплачений три роки тому, їздить на «Форді» моделі 1978 року, хобі — колекціонування марок, тримає двох котенят, щолипня бере двотижневу відпустку, щоб поїхати до брата і його родини в Індіану, працює в авіакомпанії «Сентеніел» з 1954 року, бездоганний послужний список».

— Ви забули про морозиво з шоколадною стружкою,— сказав Генрі.

— Про що?

— Морозиво з шоколадною стружкою. Це мій улюблений десерт. Ви це випустили.

Лендерс стримав посмішку:

— Я зроблю зауваження своїм працівникам за це.

Генрі відкинувся в кріслі:

— То чого ж ви від мене хочете?

— Як я вже казав, допомогти нам знайти канал. З тим щоб ми могли закрити його наглуно і цим самим частково перекрити контрабанду героїну — зокрема цього «мертвого снігу», який продовжує надходити до нас. — Лендерс повернувся до Лью Марша, молодшого агента, котрий досі й слова не вимовив. — Ми домовилися з вашим відділом особливого складу, що з понеділка у вас стане до роботи новенький — агент Марш. Для прикриття вважатиметься, що він вчиться на координатора 747-х для іншого аеропорту, і ви його навчаєте. Він буде поруч із вами на всіх етапах вашої роботи — так, нібіто ви справді навчаєте його всім вашим премудростям. Ми сподіваємося, що, коли об'єднати все те, що агент Марш знає про контрабанду наркотиків і що ви знаєте про 747-й, пощастить перекрити хоча б цей канал.

Генрі позирнув на Лью Марша. Це був акуратно підстрижений, приємної зовнішності молодик, який випромінював одночасно спокій і силу. Генрі вирішив, що він йому не надто перешкоджатиме.

— Гаразд, я постараюсь допомогти вам, чим зможу,— сказав він агентам.

Лью Марш з'явився на роботу в понеділок, і Генрі увів його в курс розкладу польотів рейсом 211:

— Він вибуває звідси по вівторках, четвергах і суботах. Летить до Ліми, там перебуває понад шість годин і повертається назад. Тут стоїть три години, потім здійснює короткий переліт у Ла-Гуардія¹ й назад. Далі весь цикл повторюється.

Лью Марш кивнув.

— Лендерс вважає, що наркотики вилучають з літака не тут, а вже в Нью-Йорку. Це ж внутрішній переліт після стоянки тут, і в Нью-Йорку його вже не піддають митному контролю.

Генрі наморщив лоба:

— Гадаєте, зілля просто лишається заховане в літаку, а хто заніс його — виходить, а потім знов сідає й летить до Нью-Йорка?

— Або той, або його спільник.

— Тоді не уявляю собі, що тут може бути замішаний хтось з екіпажу,— сказав Генрі. — Перед тим як 211-й відправляється до Ла-Гуардія, відбувається повна заміна пілотів та бортпроводників.

— Може статися так, що хтось із членів екіпажу, який летить у Ліму й назад, є «садівником»,— заперечив йому Лью. — Хтось, кому платять за те,

¹ Аеропорт у Нью-Йорку, що обслуговує внутрішні рейси.

щоб «посадив» наркотик до літака. Потім справжній контрабандист — «мул» — підбирає його на внутрішньому відрізку рейсу і висаджується разом із ним у Нью-Йорку. — Лью помітив, що обличчя в Генрі набуло незадоволеного виразу. — Я розумію ваші почуття: ви аж ніяк не бажали б підозрювати когось із своїх працівників. Це цілком зрозуміло. Але я сподіваюсь, ви зрозумієте також і мене: я зобов'язаний підозрювати їх — їх усіх.

— Загалом кажучи, — вів далі Марш, — в цьому немає чогось незвично-го, коли в повітряній контрабанді беруть участь двоє — один із членів екіпажу та один із наземної команди. Скажімо, бортпроводінник передає пакунок з наркотиком комусь із заправників палива. Або штурман працює в парі з харчовиком, що завантажує провізію у літак. У нас навіть був випадок, коли герой надходив до інспектора Міністерства сільського господарства, який перевіряв багаж пасажирів, шукаючи фруктів та овочів, що їх багато хто прагне провезти з собою. Так от, зілля було заховано всередині дуже вміло виконаного гумового макета невеличкого бразильського кавуна під назвою іка, причому містилось у валізі серед справжніх плодів іка. Той інспектор просто реквізовував увесь вантаж, а згодом, у зручний для себе час, вилучав вміст із фальшивого кавуна. Він займався подібними машинаціями кілька років, аж доки був спійманий.

— Як же його могли спіймати? — спитав Генрі.

Лью всміхнувся:

— Під час чергової перевірки його прибуткового податку Управлінням внутрішньої державних доходів виявилось, що він витрачає приблизно втричі більше, ніж заробляє. Тоді вони повідомили Міністерству сільського господарства, а ті — нам: Той хлопець, як і раніше, інспектує фрукти й овочі, тільки тепер він цим займається в центральній кухні в'язниці в Левенуерті. — Лью знизвав плечима. — У всяком разі, ви тепер розумієте, що я зобов'язаний підозрювати кожного, чи не так?

— Либо так, — Генрі вимушено кивнув, по тому з цікавістю підвів голову. — Включаючи також і мене?

— Тільки в тому разі, коли ви маєте що приховувати, — рівним голосом відказав молодий агент.

Наступного дня, у вівторок, Лью допомагав Генрі у проведенні ретельної перевірки Товстого Альберта після його прильоту з Ліми. Посадку він здійснив о 10.50, проте підрулів до пункту виходу пасажирів тільки об 11.06.

— Через величезні розміри йому доводиться надто довго вирулювати, — пояснив Генрі дорогою до Товстого Альберта. — Після того як висадяться пасажири і вивантажать багаж, літак відбуksують на спеціальний бетонований майданчик, щоб інженери мали змогу перевірити його двигуни. Це пов'язано з потужністю двигунів: якщо їх увімкнути на звичайному асфальтовому покритті, то від повітряного струменя асфальт зріжеться, наче шкурка з банана.

Підійшовши до галереї для посадки і виходу пасажирів, Генрі зняв трубку настінного телефонного апарату і натиснув чотири клавіші. Одержані відклики, сказав, дивлячись на свою планшетку:

— Алло, іміграційна, це Дойл. Два-один-один з Ліми приземлився, на борту 351 особа. — Повісивши трубку, він повернувся до Лью і пояснив: — Це для того, щоб митна служба виставила достатню кількість агентів для перевірки.

Коли велетенський реактивний літак підкотив до галереї й завмер, одразу ж прочинився носовий люк і старший бортпроводінник простягнув Генрі планшетку з двома виписками з бортового журналу.

— Одна з них — для служби експлуатації, ось вона, — показав він Лью, коли разом опускалися пандусом до пасажирського виходу. — Бачите, тут сказано, що допоміжний двигун постукує і трохи димів під час зльоту з міжнародного аеропорту Чавес у Лімі. Взагалі лімський аеропорт розташований на висоті всього 32 метри на рівнем моря, тож у двигун, можливо, потрапила зайва волога. Так звичайно й буває з Товстим Альбертом. Однак про всяка випадок цей двигун ретельно перевірять.

— Тепер друга виписка,— вів далі Дойл. — Вона стосується пасажирських приміщень. Ось на що належить звернути увагу моїм командам внутрішнього обслуговування. Крісла 12-В та 31-Е не відкидаються. Чотири столики для підносів погано закріплено. В одному туалеті не діє зливник. На три крісла розлито напої — чохли необхідно замінити. Погано працюють два затискачі для головних телефонів. Перегоріли чотири стельові лампочки. Вийшов з ладу один кондиціонер. І так далі, і таке інше. 747-й — мов новонароджена дитина: вимагає постійної турботи та уваги.

Вони підійшли до хвоста літака, проминувши його черево, звідки шестеро вантажників уже витягали контейнери з вантажем. До хвостових дверцят підкотився і був закріплений трап. Туди ж під'їхали автофургони з двадцятьма двома прибиральниками та їхнім інвентарем. Генрі глянув на годинник.

— Як звикле,— мовив він,— на вихід пасажирів іде 12 хвилин. Вони от- от повинні вже усі вийти. Ходімо.

Лью пішов слідом за ним трапом і далі — до хвостового відсіку довгого пасажирського салону. Далеко попереду вони побачили, як кілька останніх пасажирів наближаються до виходу.

— Тільки-но останній з них вийде, мої команди внутрішнього обслуговування зайдуть і почнуть усе впорядковувати,— сказав Генрі. — Можете мені не повірити, але після кожного рейсу 747-го ми вивантажуємо, в середньому, дві тонни сміття. Опріч того, кожний столик для підносів має бути ретельно протерто, кожний чохол підголовника замінено, на кожну подушку натягнуто чисті наволочки, кожний плед складено і перестелено, кожну кишеню за бильцями сидінь спорожнено, кожну попільничку очищено, а весь літак вичищено паровими пилососами.

— Нічого собі робота,— промовив Лью, на якого це явно справило враження.

— Доводиться її виконувати,— сказав Дойл. — Так що саме ви маєте намір робити?

— Дозвольте-но мені взяти одну з ваших планшеток, і я просто постежу,— відказав Лью.

Генрі відірвав верхній аркуш від однієї з планшеток і вручив її агентові. Відтак просунув голову крізь хвостові дверцята назовні, де на нього чекали прибиральники, щоб зайти.

— О'кей, команда, на штурм!

Команда поспішила на борт й узялася за систематичну працю. Все робилося швидко й ефективно, без єдиного зайвого жесту і з такою зіграною хореографією рухів, що жоден із робітників ніколи не опинявся на шляху іншого. Поки вони працювали, Лью Марш повільно і намагаючись нікому не ставати на перешкоді ходив узд-уперед двома довгими проходами між рядами крісел, удаючи, що придивляється і час од часу щось записує, а насправді прагнучи своїм натренованим оком не пропустити жодної підозрілої дії.

Як це не було смішно, першу підозрілу дію вчинив сам Генрі Дойл. Краєм ока Лью помітив, як його «наставник» підійшов до передньої стінки салону, став на сидіння і відкрив якусь шафку майже над головою. Лью похмуро спостерігав, як той засунув руку всередину і нібито намагався щось вийняти.

Лью підійшов до нього:

— Містере Дойл, що це ви робите?

Генрі позирнув на нього згори вниз.

— Та от шукаю мій пакет з геройном,— промовив він, удаючи цнотливість, після чого Лью почув клацання якогось затвора, а далі м'яке дзвіжчання. — Перемотую плівку кінофільму,— сказав Генрі, криво всміхаючись.

— Так, так звичайно.

Дещо зніяковівши, Лью поновив ходіння поміж рядами крісел.

Не виявивши нічого підозрілого в роботі внутрішньої команди, Лью пе-

рействов до інших служб. У четвер він зосередив увагу на вантажниках: був поруч них, починаючи з того моменту, коли контейнери з багажем опускалися з черева літака прямо на ешелон плоскодонних віzkів, схожий на гусеницю, який перевозив їх асфальтом безпосередньо у багажне відділення аеропорту. Воно містилося внизу транспортерної стрічки, якою багаж перев'язував угору, до залу видачі, де пасажири вихоплювали свої валізи з каруселі, що робила оберт за обертом.

У багажному відділенні Лью з планшеткою в руках спостерігав, роблячи нотатки, як шестero вантажників з команди Дойла відкривають кожен контейнер і швидкими, вивіреними рухами ставлять валізи на транспортерну стрічку, що вже рухалась. Він уважно стежив, чи не відкладуть якусь валізку або сумку вбік, обминаючи стрічку. Раз у раз його увагу привертала валіза, яка надійшла з розкритим замком, або чохол з одягом, який мав розстебнутий замок-бліскавку, і він помічав, як той або інший вантажник стягував ремінцем таку валізку чи тасмою такий чохол, перш ніж відправити їх нагору. Люди працювали спритно, і за лічені хвилини всі контейнери було спорожнено і поставлено у проміжний відсік, звідки вони надійдуть під завантаження, щоб полетіти до Ла-Гуардія.

Коли вантажники пішли, Лью упевнився, що кожен контейнер справді порожній. По тому обшукав усе приміщення на той випадок, коли якомусь спритнику потай від нього пощастило приховати кілограмовий пакет. Але нічого не виявив. Він стояв посеред багажного відділення з розчарованим виглядом, коли зайдов Генрі Дойл.

— Є що-небудь? — запитав Генрі.

— Нічого,— відказав Лью, хитаючи головою.

— Не можу сказати, що я жалкую,— мовив до нього Генрі. — У мене тут немає жодного вантажника, котрий працював би зі мною менше десяти років. Це гарні хлопці — всі вони.

Лью тихо зітхнув.

— На суботньому рейсі я попильнув заправщиків,— сказав він.

У суботу він стежив не тільки за операцією по заправці літака пальним, але також за операціями по заправці мастилом, по наладці кондиціонерів, по миттю ілюмінаторів — добре, що з міркувань безпеки кожна з цих операцій виконувалась у різний час. Ці спостереження нічого йому не дали, і він повернувся до кабінету Дойла розчарований та роздратований.

— Вам сюди дзвонили,— повідомив Генрі, коли Лью важко опустився на стілець. — Молода дама на ім'я Трайша повідомила, що ваше з нею побачення сьогодні відміняється. Захворіла її мати, і вона змушенна поїхати до неї.

— Чудово,— буркнув Лью.

— А ваш бос Лендерс просив зв'язатися з ним якнайшвидше.

Лью подзвонив до Ральфа Лендерса. Генрі чув розмову тільки з одного кінця проводу: «Ні, сер, поки нічого... Розумію, сер, але це надто великий літак...» Потім Лью насупився. «Ще трохи? І ви певні, що є зв'язок?» По тому він іще довго слухав мовчки і зрештою вимовив на закінчення: «Так, сер, я натисну як слід. Ваша правда, сер. До побачення».

Поклавши трубку, Лью позирнув на Генрі:

— Знайшли ще три трупи. Один гендляр і двоє наркоманів. І всі з тими ж симптомами, що і мрець, знайдений нами минулого тижня.

У Генрі брови полізли догори:

— І ви гадаєте, що вони вмерли від такого самого поганого наркотику? Від зілля, яке, гадаєте, надходить з рейсом 211?

— Схоже на те.

Генрі повільно кивнув.

— Цей гендляр... Певно, і він вживав також.

— Так. Більшість торговців нижнього ешелону справді й самі є наркоманами. Вони виконують функції «мулів» або «штовхачів» або ще когось заради того, щоб потурати власним поганим нахилам. Тільки ватажки, котрі керують операціями, та обробники, які розводять і пакують наркотик

для вуличного продажу, не віддаються цьому пороку. Отже, цей «мертвий сніг», що надходить тепер на ринок, отруюватиме як самих наркоманів, так і гендлярів.

— І тепер твій бос жадає, щоб ти працював швидше, га? Що ж, бажаю успіху, мій хлопчику. — Генрі вдягнув піджака й узяв газету. — Неділя й понеділок у нас вихідні. До наступного рейсу у вівторок тобі тут нема чого робити. До зустрічі. — Біля дверей Генрі затримався. — Чи маєш ким замінити Трайшу на сьогоднішнє побачення?

Лью похмуро похитав головою:

— Ни.

— Чи не бажаєш перебути вечір у мене? Я можу запропонувати підсмаженого на ращпері м'яса, холодного пива і які-небудь телевізійні баталії. Може, й слабкий замінник Трайші, але ж...

— Ви це серйозно? — здивовано спітав Лью.

— Цілком.

— Що ж, згода,— мовив Лью, вперше за весь тиждень осміхнувшись.

Невеликий будиночок, в якому мешкав Генрі Дойл, стояв за милю від аеропорту. Коли вони зайшли до вітальні, Лью відзначив, що там усе ще зберігаються риси, явно залишені небіжкою місіс Дойл: мереживні чохли на стільцях і канапі, вазон із штучними квітами, ба навіть свіжий номер журналу «Домоведення».

— Мені не вистачило духу припинити її передплату,— сказав Генрі, побачивши, що Лью звернув увагу на журнал. — Кожен рік я поновлюю її, нібіто вона все ще тут і може його читати.

Лью, зворушений цим визнанням, мовчки кивнув. Простуючи слідом за Генрі до кухні, він затримався, аби кинути погляд на одну із стін, де висів облямований рамкою фотопортрет. На ньому зображені були троє: чоловік і жінка років під п'ятдесят і вродлива чорноволоса дівчина років двадцяти. Причому чоловік був мов викапаний Генрі Дойл.

— Це мій брат, який мешкає в Індіані,— пояснив Генрі вже з дверей кухні. — Я їжджу туди щолипня на два тижні у відпустку, пам'ятаєш? А це його дружина й дочка.

— Чарівна дівчина,— сказав Лью, заходячи до кухні. — Чим я можу допомогти?

— Тим, що не перешкоджатимеш мені,— одказав Генрі. — Влітку я майже щовечора піджарюю собі м'ясо. Це, виявляється, ціла наука.

Внутрішній дворик був у Дойла невеличкий і затишний, в ньому якраз вистачало місця для ращпера, чотирьох стільців і складаного столика для підносів. Лью звернув увагу, що шматки м'яса були у Генрі загорнуті в папір з написами «Авіахарчування». Генрі, перехопивши його погляд, осміхнувся.

— Використання службового становища,— спокійно пояснив він. — Хто працює в конторах, приносить додому скріпки та гумки, а я приношу шматки авіаційного м'яса.

— Ще добре, що ви не працюєте в банку,— криво всміхнувшись, сказав Лью.

Вечір удався. Філе виявилось першосортне, підсмажив його Генрі над усякі похвали; пиво було німецьке, пляшкове, крижане; а телевізійні сутички — досить захоплюючі і без зайвого кроволиття. І ще у Генрі виявились двоє кошенят, які дозволили Лью — після того як витримав випробувний термін — побавитись із собою.

— Яким це робом такий приємний молодик, як ти, встрав у таке брудне ремесло — виловлювання торговців наркотиками? — спітав Генрі після того, як усе було з'їдено і телевізійні баталії також завершилися, а вони сиділи за десертом — морозивом з шоколадною стружкою.

Лью Марш насупився:

— Шляхом відбору. В армії я служив у військовій поліції і виявив, що мені до душі боротьба за дотримання законів. Коли відслужив, то скори-

стався пільгами для демобілізованих і закінчив коледж. А потім одночасно подав документи до ФБР, до Розвідувального управління, до поліції, прикордонної служби та Управління по боротьбі з наркотиками. Саме воно раніше за інших відкрило мені вакансію. А чому ти називаєш це брудним ремеслом?

— Я не те мав на увазі,— сказав Генрі. — Звичайно, я усвідомлюю, це важлива робота, яку необхідно виконувати. Але при цьому тобі доводиться близько стикатися із стількома малоприємними особами — усякими там гендлярами, штовхачами та «мулами», про яких ти весь час розводишся. Молодик, подібний до тебе,— з приємною зовнішністю, освічений, який приваблює до себе,— міг би вже подолати чимало сходинок нагору майже в будь-якій сфері діяльності, яку обрав би.

— Звичайно, міг би,— визнав Лью без зайвої скромності. — Але що це мені приносило б? Якби працював у галузі електроніки, або куплі-продажу нерухомого майна, або роздрібної торгівлі,— з чим приходив би щовечора додому? З тим, що я брав участь у проектуванні нового комп’ютера, або у придбанні земельної ділянки під новий торговельний центр, або в укладанні угоди між великими універсальними магазинами про розпродаж зимового спортивного одягу? Для мене цього замало, Генрі. — Він нахилився вперед, аби підкреслити важливість наступних слів. — А от коли я знаю, що накрив якогось мерзотника, замішаного в продажу героїну старшокласникам,— тоді це вже щось. І я зможу спокійно спати, Генрі. — Він одкінувся і всміхнувся сором’язливо. — Можеш ти це забагнути? Чи я в твоїх очах — мов Роберт Стек в ролі інспектора із старого серіалу «Недоторкані»?

— Звісно, я можу це забагнути,— запевнив його Генрі. — Просто мені було цікаво, ото й усе.

— Що ж, тепер ти знаєш. Я присвятити себе тому, щоб зробити все можливе, аби покласти край контрабанді наркотиків.

— Так, тепер я знаю,— підтвердив Генрі. — Однак, візьми ще трохи морозива.

У вівторок вони знов зустрілися в аеропорті.

— Сьогодні я попрацюю з харчовою командою,— оголосив Лью.

Генрі кивнув. На вустах у нього з’явилася якась подоба посмішки:

— Диви, щоб я тебе не застукав за поглинанням авіаційного м’яса. Ти ще не дослужився до цього.

Здавалося, що завантаження літака провізією — складна операція, але насправді воно було надто простою справою. У численних відсіках холодильного приміщення, розташованого в підвальний частині будинку аеропорту, зберігались тисячі упакованих харчових продуктів — зовсім як обіди із заморожених напівфабрикатів, що продаються в супермаркетах. Кожен пакет, залежно від його вмісту, було закодовано міжнародними символами, які означали: RG — звичайна їжа, KS — кошерна їжа, MO — мусульманська їжа, NS — їжа із зниженим вмістом натрію, VG — вегетаріанська їжа, SPD — спеціальна їжа для діабетиків, SPLC — спеціальна їжа з низьким холестерином, SPLO — спеціальна малокалорійна їжа тощо, аж до таких екзотичних, як їжа безрослинних білків, їжа для пасажирів із зниженим вмістом цукру в крові, їжа для індусів. Всі пакети було розсортовано по секціях (сніданки, ленчі, обіди) і за часом подання (ранок, день, вечір). Далі вони ще поділялися за категоріями: перший клас, другий клас і загальний. Спеціальний комп’ютер у продовольчому відділі зберігав відомості про те, скільки й якої їжі пішло на кожен рейс.

— Героїн, як відомо, можна заморозити,— сказав Лью. — Я подумав ось про що: в Лімі можна подати на борт зайвий пакет, потім хтось з екіпажу відкладає його вбік десь у харчоблоку літака, після чого його вилучають тут разом з використаними підносами.

— Не виключено,— підтвердив Генрі. Для нього не лишилося не поміченим, що Лью був знову на межі. — Що-небудь скойлося?

— За уїкенд виявлено ще п'ять трупів. Чотири наркомани, один торговець. І до того ж, троє інших наркоманів — друзі загиблого — схопили штовхача, котрий продав «мертвий сніг» їхньому приятелю, і побили його до смерті. Їх заарештовано по обвинуваченню в умисному вбивстві.

Генрі присвистнув.

— І всі ті, хто досі загинув, — додав Лью, — потерпіли від того першого брикету, який надійшов на ринок. Якщо відтоді ми прогавили ще один і, тим більше, якщо повз нас проскочить ще і ще, доки нам не пощастиТЬ пекріти канал, тоді... — він знидав плечима; пояснювати, до яких наслідків це призведе, не було потреби.

У вівторок Лью весь день перебув з харчовиками — від вивантаження решток їжі після прильоту з Ліми (ці рештки одразу було подано тут-таки в аеропорту в утробу велетенської машини для пресування відходів) до завантаження літакового харчоблоку для польоту в Ла-Гуардія. Ніхто і ніщо, проте, не привернуло при цьому його увагу.

— Прокляття! — вилаявся він, після того як Товстий Альберт вирушив до Нью-Йорка. — Воно ж десь тут на борту! Я це знаю!

— Може, знайдеш у четвер, — мовив Генрі. — Послухай-но, випий трохи кави...

— Що мені ще лишилося? — спитав Лью.

— Ну, треба помізкувати. Є ще асенізаційна команда, яка здійснює прочистку всіх тринадцяти туалетів і поповнення запасів туалетних засобів, та ще інженери, які перевіряють роботу двигунів після кожного приземлення. Це все.

Задзвонив телефон, Генрі зняв трубку.

— Це тебе, — сказав він.

Лью похмуро слухав, що йому говорили з того кінця проводу. Коли поклав трубку, обличчя його було мертвно-бліде.

— Знайдені мертвими ще тринадцять наркоманів, — промовив він тихо, мало не пошепки. — «Мертвий сніг» розповсюджується, як вірус.

У четвер Лью наглядав за асенізаційною командою, а коли вони закінчили роботу, піднявся до кабіни, де двоє інженерів випробовували чотири турбогвинтові двигуни, провадячи відповідні вимірювання. Нічого підозрілого він не побачив ані там, ані тут. Єдиною несподіванкою було те, що, поки він перебував у кабіні, небо над аеропортом зловісно потемнішало і за лічені хвилини по аеродрому вже хлюпотіла тропічна злива. На той час, коли інженери скінчили свою роботу і 747-й було відбуksировано назад до пасажирської галереї, всі злітно-посадочні смуги вже перетворились на стрімкі потоки води, а видимість, навіть при повній потужності всіх аеродромних прожекторів, не перевищувала кількох метрів.

Коли Лью повернувся до кабіни Генрі, той був на зв'язку з диспетчерською вишкою і якраз допитувався:

— Звідки взялася ця чортівня, трясця її матері?

— Прийшла з боку Мексиканської затоки під прикриттям двадцятимильної смуги шарувато-купчастої хмарності, — відповіла вишко монотонним голосом. — Навіть радар нічого не відзначив, доки вона дійшла до материка і гепнула по Галвестону.

— Коли проясниться, за прогнозом?

— За відомостями берегової охорони, за нею йде штормовий вітер, а далі формується ураган — приблизно на 84 градусах довготи і 18 градусах широти, дещо на північ від островів Суон. На найближчі чотири години, а то й на щість — нічого втішного.

— Дякую, вишко, — промовив Генрі і відключив зв'язок.

— Сьогодні двісті одинадцятий нікуди не полетить, — повідомив він Лью. — Втім, і інші теж. Як успіхи?

— Пшик.

— Я ось що подумав: може, ви взялися не за той рейс?

Лью енергійно замахав головою:

- Контрабанда надходить двісті одинадцятим. Я це відчуваю!
- Що ж далі, в такому разі?
- В суботу почну все знову.
- Мої хлопці можуть запідозрити щось недобре,— попередив Генрі.
- Нічого не вдієш,— одрубав Лью. — Іншого виходу я не маю.
- Що ж, тобі видніше,— Генрі знизвав плечима. По тому взяв піджак і газету. — Не забудь вимкнути світло, коли йтимеш, добре? Закладаюся, друже, на шляхах сьогодні увечері койтиметься казна-що.

Опівночі Лью Марш сидів у кріслі 4-В в салоні першого класу «Бойнга-747». Порожній літак все ще стояв у галереї і все ще був неспроможний піднятися в повітря через невщухаючу бурю за бортом. Вітер, що хльостав по льотному полю, мав ураганну силу, з поривами до ста кілометрів на годину. 747-й раз у раз трусило, і крізь ілюмінатор Лью бачив, як танцювали в тумані червоні вогники на його крилі з боку аеропорту, коли літак, стримуваний підкладками під шасі, все ж похитувався врізnobіч на кілька сантиметрів.

Він сидів там уже чотири години, і на сусідньому кріслі лежав надпотужний ліхтар, а на колінах — пістолет у кобурі; це були чотири години чекання, чотири години сумнівів і роздумів, чотири години цілковитої темряви під невщухаюче хльостання зливи... І от, нарешті, він відчув, що вже не один. Ні, він не чув, щоб хтось зайшов на борт, та й не міг чути: оглядовий люк літака було відчинено, а проходи між рядами крісел устелено кілимовими доріжками.

Перше, що він справді почув, було слабке металічне клацання: хтось прочиняв якісь дверцята попереду салону. Відтак почувся шелест одягу, легкий стукіт черевика по підлокітнику крісла, притишеннє сопіння.

Коли у Лью вже не лишалось сумнівів щодо того, де стоїть той, другий, він витягнув пістолет і ввімкнув потужний ліхтар.

Людиною в промені світла виявився Генрі Дойл.

Генрі стояв поряд з відкритою шафкою, де містився кінопроектор салону першого класу. В руці він тримав загорнутий у прозору пілівку пакет, який формою нагадував цеглину; таких пакетів Лью надивився донесхочу, відтоді як став агентом Управління по боротьбі з наркотиками.

Не випускаючи Генрі з променя світла, Лью вийшов у службовий відсік і ввімкнув горішнє освітлення. Двоє чоловіків пильно дивилися один на одного, не випускаючи й пари з вуст.

— Я знат, що це мусиш бути ти,— мовив нарешті Лью спокійно, без злості. — Ти один у мене зостався. Я тільки сподівався, що помиляюсь.

Генрі тихо крякнув.

— А ти справді-таки помиляєшся. Я ніякий не контрабандист наркотиків. Це зілля приносить на борт у Лімі одна стюардеса, її звуть Труді Річардс. Заносить вона його в своїй сумочці. Під час кіносеансу, коли світло вимкнуто, вона ховає його під проектор. Тут вона сходить, а наркотик летить далі, до Ла-Гуардія. Хтось дістає його потім — не знаю хто. Ба навіть не відаю, як давно це все відбувається. Я встановив це три тижні тому зовсім випадково — коли один із шурупів, яким проектор закріплюється до підставки, послабшив і мені довелося його закручувати.

У Лью звузились очі:

— Ти намагаєшся переконати мене, що сам ти не «мул»? I не переходуеш наркотики, щоб його не знайшли?

Генрі похитав головою.

— Я кладу його точнісінко туди, звідки взяв, буцімто й не доторкався до нього,— тихо вимовив він. А трохи помовчавши, додав: — I тримаю його у себе рівно стільки, щоб устигнути отруїти.

Очі в Лью Марша розширилися, губи недовірливо скривилися:

— Встигнути що?

— Отруїти його,— спокійно повторив Генрі. — Я забираю його на автостоянку й обробляю в багажнику своєї машини. Додаю в нього щурячу отруту. Гадаю, підходить, хіба ні?

— Але... господи... чому? — спитав Лью. — Тобто, що було поштовхом?..

— Пам'ятаєш, ти бачив у мене фотографію моого брата з сім'єю? Гарну темноволосу дівчину? Це була моя небога. В коледжі її знадили до наркотиків. З відмінної студентки вона перетворилася у першокласну шлюху. Завершилося це все на столі в моргу. Померла від переохолодження, виснаження та запалення легенів, а ускладнюючим фактором була її наркоманія. Не думаю, щоб мій брат і його дружина коли-небудь оговталися після цього.

— І ти обрав такий спосіб помсти?

Генрі знизвав плечима:

— Цей спосіб аж ніяк не гірший... і, либоń, навіть кращий за багато інших. Скількох гендлярів та наркоманів вам поталанило знешкодити за останні десять днів?

— Що ти маєш на увазі?

— Ось що: я вивів з ладу дев'ятнадцятьох наркоманів і трьох гендлярів, відтоді як почав це. Причому вивів із ладу назавжди! Плюс іще три наркомани, котрі потрапили до в'язниці за вбивство гендляра. В підсумку, на двадцять п'ять паскудників стало менше, Лью. І це лише початок.

Лью через силу міг повірити власним вухам.

— Генрі, це... це ж масове вбивство.

— Як і розповсюдження героїну, Лью,— відказав Дойл. — Тільки те вбивство підступніше, і на нього витрачається більше часу. — Генрі присів на ручку найближчого крісла. — Пам'ятаєш, що ти сказав минулou суботи, коли ми ласували смаженим м'ясом під пиво? Ти сказав, що, коли накриваєш якогось мерзотника, що продає героїн старшокласникам, ти відчуваєш, що зробив щось. І ще сказав, що після цього можеш спокійно спати. Так от, Лью, я відчуваю те саме.

Генрі зважив на долоні брикет героїну.

— Сьогодні я був змушеній обробляти цю погань вдома через зливу: в багажнику не зміг би працювати. Я взяв з пакета півчашки героїну і висипав до унітаза. Потім досипав такі ж півчашки щурячої отрути. І повір мені, якщо я покладу це назад до шафки, то піду додому й засну сном немовляти.

Генрі підвівся й простягнув йому пакет:

— Я знаю, ти ще маєш попрацювати, Лью. Я чекатиму на тебе в своєму кабінеті.

Лью мовчки дивився, як Генрі вийшов крізь люк і розтанув у темряві. По тому глянув на брикет наркотику, який тримав у руці, і згадав слова Генрі: «На двадцять п'ять паскудників стало менше. І це лише початок».

Губи Лью рішуче стиснулись. Він став на крісло й акуратно засунув героїн під кінопроектор. Відтак причинив шафку і поквапився до свого друга Генрі.

